

תזרת אביגדור

ליזם

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: א. בן-עמי
איורים: יוכבד נדל

פרשת שמיני תשפ"ב

משלוח מנות של מאכל כלבים

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

פרשת שמיני תשפ"ב משלוח מנות של מאכל כלבים

שימי נכנס למטבח כאשר כל שאריות חבילות משלוחי המנות נחו בערמה מסודרת על השלחן במטבח. וואו, היו שם כל כך הרבה דברים טעימים לבחור! היו טופים, שוקולדים, אוזני המן ורוגעלך, ומשהו כמו כחמישים סוגי עוגיות! במה כדאי לו לבחור?

עיניו של שימי צדו משלוח מנות מפואר - אותו לא פתחו עדיין! שימי קילף את הצלופן - בתוכו הוא מצא עוגת שמרים ביתית עסיסית נוטפת שוקולד - כמה ט-עים!

בדיוק אז, נכנסה יעלי הקטנה, מחזיקה בידה קופסה גדולה, "שלום שימי!" היא אמרה. "רוצה דגנים?"

שימי הסתכל על הקופסה. "יעלי!" הוא קרא, מעוות את אפו בחוסר חשק. "זה לא דגנים, זה מאכל לכלבים! איפה מצאת את זה?"
"ליד הכביש!" ענתה יעלי בגאווה.

"אוך... זה מעורר תחושה של גועל!" אמר שימי כשהוא מושיט ידו לקופסה. "תני לי את זה!"

"לא! זה הדגנים שלי!" התנגדה יעלי. מושכת את הקופסה אליה. מספר חלקיקים של מאכל הכלבים נשרו מתוך השקית ועפו על שלחן המטבח, בדיוק ברגע שאבא נכנס למטבח.

"אבא," אמר שימי. תופס את אפו. "יעלי מסתובבת עם מאכל לכלבים!"

אבא התכופף, לקח מיעלי את הקופסה והביט בזה. "טוב, לפחות יש לזה הכשר," הוא אמר בצחוק, מצביע אל הלוגו של הכשרות שהודפס על הקופסה לפני שהוא זרק את זה לאשפה. הוא הושיט ליעלי מרית ישנה במקום בכדי שתוכל לשחק.

בתחושת הקלה, פנה שימי שוב לעוגת השמרים שבידו.

"רגע שימי, תעצור," אמר אבא. "המשלוח מנות הזה לא הגיע עם שום כרטיס או משהו מזהה המעיד על מי ששלח אותו. לכן, איננו יכולים לאכול ממנו - אנחנו לא יודעים מאיפה הוא ומהי כשרות המאכלים."

"אבל אבא," התנגד שימי. "זה כנראה בסדר. אני מתכוון לומר - מי יטרח להכין עוגת שמרים עם מוצרים לא כשרים? זה מאכל כל כך יהודי! אני בטוח שזה כשר!"

"שימי," אמר אבא. "אני יודע שזה נראה באמת טעים, אבל האם היית רוצה חס ושלום לקחת סיכון באכילת משהו שהשם לא רוצה שאתה תאכל? אני מסכים איתך שזה כנראה כשר, אבל למה שלא תבחר לעצמך משהו אחר מהמאכלים כאן - שמודפס עליו הכשר?"

שימי הביט על הכיוון עליו הצביע אבא. "אויש! לא! אין סיכוי! שם נשפך מקודם האוכל של הכלבים!"

"אוי, שימי," אמר אבא כשהוא מסתכל מקרוב על השלחן. "אני לא רואה שום חתיכות של אוכל כלבים כאן. הכל עף לרצפה. ותראה את הפודינג וניל - תותים עם סוכריות השוקולד - כרמל, זה נראה טעים ומושלם!"

"לא אכפת לי," ענה שימי. "אפילו אם יש כאן את הסיכוי הקלוש ביותר שהחתיכה הקטנטנה ביותר ממאכל הכלבים נגע כאן, אני לא נוגע בזה, וזה לא משנה כמה טוב זה נראה או טועם. זה מה שכלבים אוכלים!!!"

שימי המשיך, "הרב שלי אמר לנו שהשם הציע לאדם הראשון שבני האדם יוכלו לאכול ולהנות מדשא - שלעולם לא נצטרך לעבוד עבור האוכל שלנו כי נוכל רק לצאת מהבית ולאכול את כל צמחי הבר שבשדות. ואדם הראשון אמר לא, מכיון שאנחנו לא חיות - אנחנו צלם אלוקים - וזה דוחה אותנו לאכול את אותם הדברים שאוכלים החיות."

"אה," אמר אבא. "ומה עם העוגה בעלת ההכשר המסופק - שבידך? בדיוק באותה מידה שבני האדם הינם חשובים יותר מהחיות, היהודים הינם חשובים יותר במהותם משאר בני האדם. אנו בני מלכים - בניו של הקדוש ברוך הוא. אנחנו אוכלים אוכל מלכותי. אנו לא אוכלים את אותו האוכל של שאר בני תמותה בעולם. אנשים אחרים יכולים לאכול צדפות חלקלקות או בשר חזיר ופשוט לדחוף את זה לתוך פיותיהם ללא ברכה. אבל אנו, היהודים היננו זהירים מאד מאד כאשר אנו אוכלים. אנו לעולם לא נכניס לפינו מאכל לפני שנודה עליו קודם לכן לקב"ה על שנתן לנו אותו. ותמיד נוודא שאנחנו יודעים מאיפה זה בא ושאין שום ספק שזה טוב לנשמה שלנו."

"אתה יודע, הייתי פעם בשדה התעופה וראיתי את כל האנשים האלו הולכים לדוכן של האוכל, קונים אוכל, ופשוט אוכלים אותו. שום ברכה, שום שאלה על תוכן המאכל, פשוט אוכלים מבלי לחשוב. איך יכול אדם להכניס משהו לגופו מבלי לדעת מאיפה זה בא ומבלי לתת תודה לאחד היחיד והמיוחד שיצר את האוכל?"

"באותו הרגע, כשפתחתי את אריזת כריך הטונה שאמא ארזה לי, כל כך הודיתי להשם על עובדת היותי יהודי - אדם שחי ואוכל בצורה מלכותית."

שימי חשב על מה שאבא אמר. ואז, הוא החזיר את עוגת השמרים חזרה לאריזתה ובמקומה הוא בחר שקית עוגיות עם כשרות מהודרת ובלי שום עקבות של מאכל הכלבים.

שבת שלום ומבורך!